

Maniobra de distracció

Només cal obrir el diari, posar la ràdio o engegar el televisor.

Cada vegada és més complicat -i més incòmode, i més descoratjador, i més car—; viure a Catalunya. La consellera d'Ensenyament diu un dia que des del govern central envaeixen competències i que no aplicaran les mesures d'austeritat decretades pel ministre Wert, i l'endemà s'ha de menjar amb patates la declaració perquè, confessa, estan obligats a fer complir la legalitat. A la quota sanitària que el govern de Madrid aplicarà als pensionistes caldrà afegir, en el cas dels catalans, l'euro per recepta que ja fa temps que anuncia el govern de la Generalitat. Catalunya és la regió del món amb un dèficit fiscal més gran a causa d'una mal entesa solidaritat administrada amb cinisme pel govern central. Les vies ràpides catalanes són, majoritàriament, de pagament, cosa que no passa en cap altre espai administrat des de Madrid. I no parlem dels 759 milions de la disposició addicional tercera de l'Estatut, ni -per falta d'espai—; de tantes altres coses...

I què fem, els catalans? Tot apunta que el nostre govern es prepara per acceptar una versió reduïda -un succedani—; del pacte fiscal que ells mateixos van titllar d'imprescindible, i sembla que aquell eufemisme de «transició nacional» amb què s'han omplert la boca quan ha interessat, i que tant havia il·lusionat alguns ingenus amb aspiracions sobiranistes, va quedant en un no-res que poca cosa té de «transició» i encara menys de «nacional». Estem tan acostumats a perdre o, com a molt, a quedar-nos a mitges, que potser ja és natural que els catalans acabem sempre conformats amb un peix al cove, un roc a la faixa o una promesa de mínims que ni tan sols es compleix.

El panorama és tan desolador que l'altre dia, després de donar voltes a la situació, finalment ho vaig veure clar: em vaig adonar que no podia ser que, a hores d'ara, després d'haver rebut per totes bandes, quan ja no és possible que hi hagi ningú que es cregui allò de l'Espanya plurinacional, quan s'ha demostrat que fer pedagogia sobre el nostre «fet diferencial» és picar ferro fred... a hores d'ara, dic, és impossible que el nostre govern encara cregui en un pacte amb Madrid que no sigui per allargar l'agonia, és impossible que el president Mas i els seus consellers (el govern dels millors!) acatin amb tanta docilitat les patacades que, dia sí, dia també -i cada vegada amb més intensitat i impunitat—;, rebem des de Madrid. Per tant, deu ser que tot plegat és una intel·ligent maniobra de distracció. Qualsevol dia els nostres governants - que han estat dissimulant, per no aixecar sospites—; decidiran passar a la història i, des del balcó del Palau de la Generalitat, proclamaran unilateralment la independència. No se m'acut cap altra explicació.